

ŠÁRKA ROSOVÁ VÁŇOVÁ

MOJE DĚTSTVÍ NA DRAKA

KNJHA.JE
TZ-ONE

ŠÁRKA ROŠOVÁ VÁŇOVÁ

MOJE DĚTSTVÍ NA DRAKA

KNĪHA.JE

Šárka Rosová Váňová
MOJE DĚTSTVÍ NA DRAKA

Knižně vydal Credit-plus s.r.o. – KNIHA.JE
Evropská 61, 160 00 Praha 6

© 2018 Šárka Rosová Váňová
Návrh obálky, ilustrace, grafická úprava a zpracování
© 2018 Mirek Vojáček

© 2018 Credit-plus s.r.o. – KNIHA.JE
www.knihaje

ISBN 978-80-906979-1-1

V elektronické podobě vydal T2-one
© 2024 Mgr. Tomáš Zahradníček - T2-one
www.vydavatelstvi-eknih.cz

ISBN: 978-80-7539-164-3 (PDF verze)

Už chodím do školy

Přeskakuju žížaly, jednu po druhé. Nesmím ani na jednu šlápnout. Ten pocit, že se mi pod nohou svíjí růžová, masitá dešťovka a já ji bez milosti drtím botou, je odporný. Zapršelo, a tolik pohromadě jsem jich snad ještě na chodníku neviděla. Spěchám do školy a vím, že přijdu pozdě, ale vůbec mi to nevadí. Než udělat ze žížal guláš, raději si vše slíznu od našich.

Na zádech mi poskakuje moje zánovní, vyškemraná, zelenožlutá aktovka, která má zapínání jako černé kočičí hlavy se svítícíma očima. Ty bláho, mít takovou tašku mě stálo dlouhé dny přemlouvání mamky. Za tuhle tašku máme všichni tři na víkend kompletní nákup a vystaráno. Nakonec jsem si ji opravdu vyprosila a připadám si důležitá.

Nebo třeba Ivanka Rumlenová, ta má obyčejnou červenou z mačkané kůže. Ve škole jí má snad úplně každý. Pro kluky akorát dělají hnědou. Její mamka jí na ni napsala propiskou tři velká písmena RUM. Všichni se jí smějí, že pije rum. Chudinka spolužačka.

Spolužák Vojta, ten se zase při tělocviku počůral. Prostě jsme se rozpočítávali v řadě, první, druhý, první, druhý..., a než řekl „druhý“, rozkročil nohy a normálně mu z červených trenýrek teklo jako z vodovodu. Řehtala se celá třída. Jen mně nebylo do smíchu. No jo, škola schválnosti a posměch.

To je něco! Píše se rok 1973. Mám úplně senzační soudružku učitelku. Je to pěkná stará babička. Jmenuje se jako moje mamka. Maruška. Fakt hezké jméno. Umí bezvadně skoro zpaměti Vodníka od soudruha Erbena. Chodí si jen tak po třídě, třeba i zalévá kytičky v oknech a krásně recituje tu dlouhatánskou, strašidelnou báseň. Když nám,

prvňákům, vypráví o hlavě bez těla a tělíčku bez hlavy, slyšel bys padnout i špendlík na zem. Takovou bezvadnou soudružku učitelku určitě mít až do devítky nebudu. Myslím si to a vím, že mám pravdu.

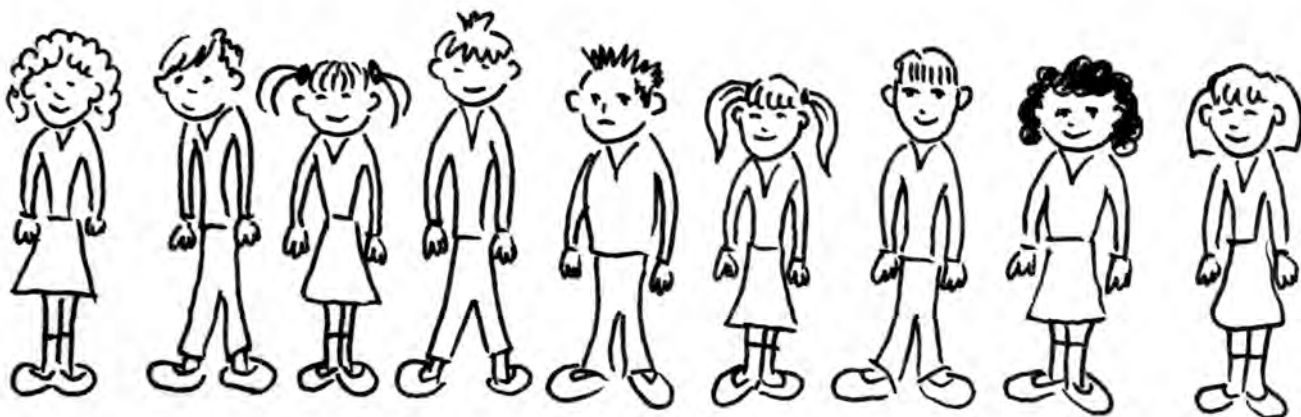
Jsem jiskra jasná

Ve škole jsme také obdrželi kartičku, se kterou mě maminka vzala do obchodu a pořídila za ni nádherné, světle modré šaty s odznakem. Říká se jim kroj jiskry. Mám velikou radost! Je to velmi vážný úkol. Kdo totiž není jiskrou, nesmí být pionýrem a já bych náramně být chtěla. Mít ten krásný, červený šátek kolem krku a modrou košili a sukni. Kroj jiskry mi s bílými podkolenkami také ale hodně moc sluší. Její, jsem opravdu nádherná! Víím, že teď už jsem úplně jiný člověk, a tak musím plnit úkoly. Nesmím lhát, být zvědavá a musím taky pomáhat rodičům.

A také jsme všichni, celá třída, složili slib. Stáli jsme v řadě a já se bála, že se Vojtík zase počůrá. Museli jsme se ten slib naučit z paměti, abychom nekóktali. A pak jsme sborem spustili:

„Slibuji dnes přede všemi, jako jiskra jasná, chci žít pro svou krásnou zemi, aby byla šťastná.“

To je nádhera, co? Vojtík se naštěstí nepočůral, byla jsem taky šťastná, úplně jako naše země, a moje maminka plakala.

Ona je krásná, i když pláče. Narodila se v Maďarsku. Má úplně černé vlasy. Vždy, když se v rozhlasu hraje písnička „Mži ti do vlasů“, kterou hodně moc miluju, prohlížím si ty její krásné vlasy havraní a myslím si, že ten soudruh tu píseň zpívá právě o nich. Tyhle písničky by měli hrát pořád. A ne to jejich „stav vody na českých tocích u Přelouče“ a kdoví kde ještě a pořád ta děsná čísla. Nevím, proč to dělají. Asi kvůli námořníkům, aby nezůstali na suchu.

Mamka bývá dost často smutná. Připadá mi, že si nerozumí s tátou. Často se hádají a křičí na sebe. Mamka je fakt od rány a děsně hubatá. Asi to je tím temperamentem, jak říká prababička. Když mě někdy praští, udělám málem kotrmelec.

Jednou jsem ho ale opravdu udělala na chodníku. Upadla mi totiž z rukou panenka, takové velké miminko nebo plaváček, jak se říká. Ulouplo se jí trochu laku z patičky. Mamku to ukrutně naštvalo, protože byla drahá. Praštila mě tak silně a nečekaně do zad, že jsem udělala kotoul. V tělocviku mi přitom nikdy nešel, neboť jsem nemehlo. Tady na chodníku se mi ovšem povedl jedinečně. Akorát jsem si přitom odřela loket.

11 2 11 3 11 4 11 5 11 6 11 7 11 8 11 9 11 10 11 11 12 11 13 11 14 11 15 11 16 11 17 11 18 11 19 11 20 11 21 11 22 11 23 11 24 11 25 11 26 11 27 11 28 11 29 11 30 11 31 11 32 11 33 11 34 11 35 11 36 11 37 11 38 11 39 11 40 11 41 11 42 11 43 11 44 11 45 11 46 11 47 11 48 11 49 11 50 11 51 11 52 11 53 11 54 11 55 11 56 11 57 11 58 11 59 11 60 11 61 11 62 11 63 11 64 11 65 11 66 11 67 11 68 11 69 11 70 11 71 11 72 11 73 11 74 11 75 11 76 11 77 11 78 11 79 11 80 11 81 11 82 11 83 11 84 11 85 11 86 11 87 11 88 11 89 11 90 11 91 11 92 11 93 11 94 11 95 11 96 11 97 11 98 11 99 11 100

Zlobení ze mě leze samo

Maminka pracuje ve školní jídelně. Vzala kvůli mně místo kuchařky, což jí docela sedí. Vaří totiž výborně. Jen jí vše někdy trochu kazím. Občas se mě ptá, proč tak hodně zlobím.

„Protože zlobení ze mě samo leze!“ řekla jsem jí tuhle a ona se tomu smála. Její specialitou jsou ručně krouhané nudličky do polívky. Jednou jsem za ní přišla do jídelny, ona totiž vaří ve stejné škole, kam já chodím. Na stolech vzadu v přípravě byla velikánská kopa nudliček na válech. Muselo to dát velkou práci,

málem si okrouhala i nehty. Vzala jsem ten těžký, dřevěný válec, co se strká do mlýnku na maso, aby se dobře pomlelo. No, a tím válcem jsem všechny nudličky potloukla. Vlastně jsem je chtěla pěkně porovnat, protože se tam na hromádkách povalovaly jen tak halabala. Maminka mě pak potloukla taky. Ale potom jsem si říkala, že jsem si to určitě zasloužila. To se prostě nedělá, rozbít mamince nudličky! Tehdy na mě křičela, že půjdu z domu. To mi až tak nevádí. Mám totiž kluka, Pavlíka. A ten mi řekl, že až budeme velcí, vezme si mě a budeme spolu ve stánku grilovat kuřata, protože ta on má moc rád.

No jo, ale pak se všechno nějak zvrtno. Sežral mi holomek moje kuře z talíře, a to mě přišerně naštválo, takže ze svatby asi sejde. Navíc mi docela vadí, že mi pořád ukazuje „pindíka“. A to mi přijde šíleně nepřístojné! Zvláště proto, že chce, abych mu vše oplácela. Tedy, já přece nemůžu, protože ho nemám. Tak chce vidět mojí buchtu. A já pořád nevím proč. Přijde mi to děsně hloupé. Já si s ní v klidu čurám a nebudu ji, přece jen tak, kdekomu ukazovat!

Jednou dokonce vlezl do obří roury, co se dávají do země na kanalizaci. Pořád na mě volal, ať se na něj jdu podívat. No proč ne, říkám si. Docela pěkně se v těch rourách lezlo a hráli jsme si na výbuch v naší chemičce, rodiče jí říkají „Staliňák“, a byla v nich pěkná ozvěna. Tak jsem byla

zvědavá, co tam má primového. Nevím, jak to tehdy udělal, ale posadil si moji panenku přes trenýrky na „pindíka“ a pitomě se tomu smál. Já tedy ne. Pěkně mě to znechutilo! Chudinka panenka. Tak jsem vzala kladívko, co se tam někde povalovalo od dělníků, a tloukla jsem jím jak šílená do té roury z betonu, abych se mu za tu „čučárnu“ pomstila. Málem tam uvnitř ohluchl a zakrýval si rukama ty jeho odstávající uši. Pak, když vylezl, vyrvala jsem mu panenku z ruky a hrůzostrašně jsem mu vynadala.

Jenže on Pavlík nedal pokoj a pořád mi ukazoval „dravsona“, jak říká můj tatínek. Tak jsem ho zbila. Normálně jsem mu pěstmi pořádně „nabušila“ do zad. To se zase nelíbilo jeho tatínkovi, a tak mi hodně vynadal. No, a já mu nechtěla říct, že jeho kluk je sprosták, abych nežalovala. Tak jsem prostě usoudila, že grilovat společně kuřata nebudeme. Pavlík totiž není žádný charakter a je pořádně čuně.

Spolužačka je čuně

Moje spolužačka je taky čuně. Napsala mi v jídelně na ubrousek čtyři písmena. Číst moc ještě neumím a psát taky ne. Ale tohle si pamatuju hodně dobře: „CCCP“. Říká mi, že ta písmena znamenají něco děsně sprostého a jestli to chci říct. Tak souhlasím, neboť jsem zvědavá. Rozhlíží se kolem, jestli někdo neposlouchá a do ucha mi zašeptá: „Car - cucá - carevně - píču!“ No, jejdánánku!

„A co to je, ta píča?“ ptám se jí.

„No přece holčičí buchta,“ směje se. Vida, to slyším první a zní to fakt docela neslušně. Schovávám si naše sprosté

tajemství napsané na ubrousku do kapsy u bundy, abych ta písmena nezapomněla, a jdu z družiny domů. Vlastně do provozovny, neboť jsem tam s rodiči skoro pořád. No, fakt mám o čem přemýšlet. Hrozná sprostárna. Fúj.

Divné je, že hned po příchodu do ateliéru mi tatínek říká, ať mu ukážu, co to mám v kapse. Někdo mě asi musel vidět, jak si tam dávám ten ubrousek. Možná mamka a ta mu vše řekla. Třeba nás s kamarádkou viděla!

„Tak pojd' sem a ukaž, co tam máš!“ zavelí táta. Polívá mě horko. No budiž, ubrousek mu ukážu. Význam toho, co tam je napsáno, mu ale nikdy neprozradím! Bere do ruky triumfálně ubrousek a hlasitě čte ta čtyři zpropadená písmena: „CéCéCéPé“, ptá se: „A víš ty vůbec, co tohle znamená?“ Kroutím hlavou. „No přece SSSR!“ zvolá. To je Svaz sovětských socialistických republik, ale psáno rusky.

„Ahaa“, přitakávám ochotně a trochu se mi ulevuje. Tatík ale neochvějně pokračuje: „A proč to máš napsáno na ubrousku, když ani nevíš, co to znamená?“ Krčím rameny. „Ale víš to!“ zahuláká. A tak slyším sama sebe, jak říkám nahlas pohádku o carovi. Před posledním slovem se zasekávám.

„Nooo... co jí cucááá?“ protahuje významně. Nenávidím jeho výslechy, a tak se odhodlávám, aby už byl klid. Zaseptám to slovo téměř neslyšně.

„Prosím tě,“ snaží se být klidný, „a proč by jí cucal počůranou buchtu?“ Krčím rameny.

„Viděla jsi někdy něco takového u mě a maminky?“ Zamýšlím se hluboce a odpovídám: „Neviděla, tati.“

„No, tak vidíš! Koukej ten hnus vyhodit a už to nikdy neopakuj!“

Hoří mi červeně uši a tváře. Musím určitě vypadat jako ta červená vlajka se srpem a kladivem, co jsou jimi na Prvního máje obsypaná všechna okna. Tak fajn. Už vím, co je to CCCP. Ovšem

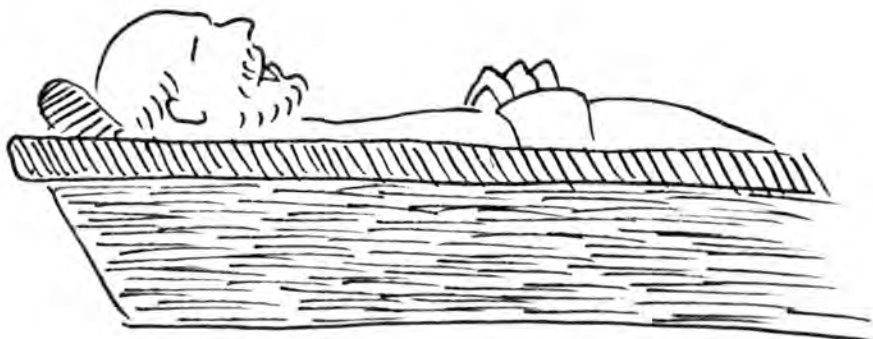
nechápu, proč na to někdo vymyslel tu děsně sprostou říkanku. Prý tam, v Sovětském svazu, žijí naši přátelé a soudružka učitelka to říká taky. A ta má jistě pravdu.

Soudruh Lenin je upír

Je fakt, že já se stejně toho Sovětského svazu docela bojím. Bydlí tam ten strašidelný pán, kterého nám ukazovaly soudružky tety ve školce. Prý dokonce žije v rakvi a je věčný, to znamená, že nikdy neumře. Tak si myslím, že je upír. Do školky bych se už opravdu nevrátila, ani za nic! Soudružky tety nás totiž pořád nutily spát po jídle. A když nám to nešlo, dávaly nám na obličej skládaný toaletní papír. Jenom ten jeden lístek. A nesměl nikomu spadnout. No a zkuste to, když se musíte zrovna smát! Já jsem se vždy tak smála s kamarádkou Ivetkou, že jsem ho celý jazykem proděravěla a promočila slinami. No a Ivetka taky. A pak taky nějací kluci, co se jim nechtělo spát.

A to byl malér. Soudružka teta toho nejvíce zlobivého vždycky zavřela do malé černé komůrky, kam se schovávala spací lehátka. A tam visel ten pán. Tedy on nevisel za krk nebo za nohu, ale v obraze. A jednou, když jsem zlobila úplně nejvíc ze všech a uletěl mi toaletní papír z obličeje, soudružka teta mě tam dovedla.

Pod dveřmi protáhla drátek, co je na konci placatá baterie v krabičce s knoflíkem. Na druhém konci drátku je velký černobílý tučňák z umělé hmoty. Jak zavřela dveře, spustil ten tučňák děsivé „krááá, krááá,“ otevíral tu svoji červenou klapačku dokořán

a oči mu bíle svítily! Kýval se ze strany na stranu a mával křídly. Hruza! No, a ten pán na obrazu vypadal ještě více strašidelně a pořád se na mě s tou svou chlupatou bradou díval, až jsem začala ukрутně ječet!

Vypadal jako děsivý čert, no vážně! Soudružka teta mě musela pustit ven, protože bych se tam dozajista počůrala strachem.

Když pro mě přišla maminka, vše jsem jí řekla. No, prostě jsem se přiznala, jak se vše stalo. Hodně se nazlobila, úplně divoce maďarsky a soudružce tetě vyhubovala česky. Ta se ale nedala a mamince ukázala toho zlého pána. Řekla jí, že toho se přece bát nemůžu, neboť je to soudruh Lenin. A tak mi maminka sbalila bačkůrky a pyžamko a začala jsem po prázdninách chodit do jiné školky. Tam už soudruha Lenina neměli. Měli tam na zdi takového šedovlasého dědečka a toho jsem se už nebála. Maminka říkala, že to je soudruh Svoboda.

V nové školce jsem dostala čtyři zelené puntíky jako značku. Podle ní už si předškoláci poznají, co je jejich nebo není. Rodiče mi koupili notýsek, do kterého mi soudružky vychovatelky mohly psát, jak jsem se chovala. A té jedné se to asi moc líbilo. A tak mi pořád psala, že zlobím. Asi měla pravdu.

Já jsem byla třeba na záchodku a jedna holčička mi pořád otevírala dveře. Všechno už mě namouduši dopálilo a chtěla jsem, ať mi ten nos pořád nestrká dovnitř. Tak jsem se prudce rozmáchla rukou a trefila se přímo do toho jejího nosu. No, a jí se spustila rajská. Soudružka mi to zapsala zase do notýsku.

Tatínek vše zjistil a vzal proutky, které máčel v kbelíku na

